

Nepokoje na švédských předměstích

**Všichni jsme chuligáni, všichni jsme lůza!
Zničme tuto kapitalistickou společnost bídy!**

Všichni jsme chuligáni, všichni jsme lůza! Zničme tuto kapitalistickou společnost bídy!

V době, kdy se většina občanů, i ti, jež podle sociologické definice patří do pracující třídy, oddávala euforii oslav vítězství Švédska na letošním mistrovství světa v hokeji, začaly pod příkrovem noci první nepokoje mladých (či ne tak mladých) proletářů ve stockholmském předměstí Husby. První kameny, první auta v plamenech.

Rozšíření těchto nepokojů na další předměstí Stockholmu, devátého nejbohatšího města Evropy, a mimo něj, zaujalo nejen média, která chrlila zprávy s téměř válečnými titulky, ale samozřejmě i další představitele státu – státu, který se pyšní svou pověstí sociální spravedlnosti, na niž celá kapitalistická levice a filantropové středních vrstev pějí ódy. Představitelé státu a nejrůznější spořádaní občané pravého či levého spektra ihned přispěchali se svými komentáři, stejně jako při nepokojích ve švédském Rinkeby v červnu 2010, nepokojích v Anglii v roce 2011, Řecku 2008 – 2009 či na francouzských předměstích během roku 2005, a svým stylem běčkových sociologů popisovali nepokoje jako individuální problémy neúspěšně integrovaných mládežníků, výsledek činnosti gangů a kriminálních či vlivu profesionálních krajně levicových agitátorů:

“... ohně spojujeme s mládežnickými gangy a kriminálníky...” (Kjell Lingren, mluvčí stockholmské policie)

“... za těmito výtržnostmi jsou tři druhy jedinců: místní mládež, nám již známí kriminálníci a malá skupina profesionálních levicových aktivistů – autonomů, což prostým jazykem řečeno znamená jedinci s násilnými sklony a skupinky krajní levice.” (Stockholmská policie na mítinku s ministryní spravedlnosti a Švédskou bezpečnostní službou)

Noviny Dagens Nyheter zašly dokonce tak daleko, že citovaly studii, která prý došla k závěru, že protestující jsou kriminálníci s již existující kriminální zkušeností a trpí rodinnými problémy, drogovou závislostí a psychickými problémy. Skvělá práce (buržoazní) vědo!

Protože na těchto předměstích žije velké procento imigrantů, mnozí i třetí generaci, zcela nevyhnutelně se v buržoazním tisku objevily pole-

miky o zaměstnanosti či přesněji zaměstnatelnosti mladých proletářů cizího původu z předměstí, a tedy o smysluplnosti tzv. integrace. Stejně jako po nepokojích v Rinkeby, ale i všude jinde, slyšíme nářky o tom, jak se stát snažil vytvořit podmínky pro integraci imigrantů, kolik že programů bylo vytvořeno a kolik sociálních pracovníků povoláno k tomuto úkolu, a hlavně..., že to hodně stálo! A tak zahraniční tisk na předních stranách tiskl: „Selhání multikulturalismu zasáhlo nyní i Švédsko.“

Tak či tak, falešná maska Švédska jako ráje pro pracující třídu na severu Evropy byla stržena. Konečně!

Je s podivem, že tato nepravdivá a povrchní představa o Švédsku jako o ráji pro pracující třídu, neustále živena neparlamentními stranami, ale i čelnými představiteli buržoazní levice – jakým je např. český prezident Miloš Zeman – vytrvala tak dlouho. Představa, kterou v České republice mimo jiné prosazuje ProAlt, tolik oblíben mezi trockistickou levicí a oficiálními anarchisty:

“Demokratická a sociálně spravedlivá společnost, švédský model sociálního státu, dobře připravená a spravedlivá restrukturalizace státního podnikového sektoru, otevíření životních šancí pro každého, vysoká kvalita života včetně zdravého životního prostředí pro všechny...” (ProAlt, 3. 11. 2011)

Květnové nepokoje pomohly ke krachu této fantazijní představy alespoň u části světového proletariátu. Celá myšlenka stability švédského sociálního státu, respektive jeho neměnnosti v čase a pod vlivem dopadů krize, je jen projev idealizovaného vidění světa. Je to asi takové klišé, jako když vám někdo tvrdí, že v Řecku se vlastně nic neděje, protože místní chodí stále do kavárny.

Tyto nepokoje nepadly z nebe a nebyly první a nevyhnutelně ani poslední. Před pěti lety zachvátila švédská předměstí série protestů, kdy hořela auta v Malmö a Gothenburgu. Další nepokoje proběhly i v Uppsale a Södertälje. Tento rok v dubnu byly menší nepokoje na předměstích Tensta (nalézajícího se kousek od Husby), jež byly spojené

s privatizací předměstí a následným zvyšováním nájmu, a které donutily developerskou společnost k ústupu z jejich plánů.

Bydlení, policejní šikana a další témata uvnitř samotných předměstí jsou nejpřímějšími důsledky této explozivní situace a na vědomé úrovni představují důvody k nepokojům, útokům na symboly moci a státu, na symboly nedosažitelného života a vnucované disciplíny.

Ovšem představa, že společenské a historické akce, do kterých se lidé pouští, jsou čirými produkty názorů, víry, tedy činnosti mozku jejich aktérů, je idealistická. Naopak, to že člověk jednotlivě nebo kolektivně jedná, je determinováno již *před* samotnou akcí, před jejich vědomím. Je to tento materialistický, dialektický pohled beroucí v potaz celý historický proces a objektivní zkoumání současných společenských fenoménů, jež nás ochraňuje před akceptací mýtů, idealizovaných pravd a přání.

Proto tedy bez ohledu na to, co si myslí jednotlivý proletář, je důležité odhalit, že pod „viditelným“ a tedy i vědomým povrchem, v poslední instanci jsou to materiální podmínky, které jsou skutečnými hybnými silami.

Jde o výsledek působení těchto materiálních sil, tedy o rozpor mezi produktivními silami, které se předně skládají z lidských bytostí náležících k produkci či jsoucím jí k dispozici, jejich organizace, strojů, celkové podoby výroby, a *forem*, nadřazené podoby vztahů (rodinné, právní, politické, náboženské...), za kterých se celá produkce a reprodukce lidského pokolení odehrává.

V určitém momentě dějin je historicky dočasný klid mezi obě těmito rovinami narušen a *síly* se dostávají do konfliktu se *vztahy*. Pokud tyto *síly* dokážou dostatečně otřást společností a překonat revolucí staré *formy*, dochází k reorganizaci do nové ekonomické, sociální a právní formy.

V éře kapitalismu tento konflikt mezi produktivními silami a společenskými formami nabírá podobu boje mezi proletariátem a buržoazií, třídami bránícími protichůdné materiální zájmy.

Tento střet mezi produktivními silami a formami se všude – včetně Švédska – projevuje v tom, že kapitalismus podobající se dožívající mrtvole, která se snaží dále udržet u moci pomocí represe a/nebo války, zbídačuje celé proletářské masy takovým stylem, že obrovské populace proletářů žijí v podmínkách absolutní chudoby, které se blíží těm předšlým dějinným obdobím třídních společností, které kapitalismus překonal svou buržoazní revolucí, se svým osvobozením jedince od poddanství, zavedením demokracie...

Ve Švédsku se jedná o řadu let probíhající osekávání sociální benefity, destrukci celého konceptu sociálního státu, který dříve reformistické síly sociální demokracie usilovně budovaly jako ideologické a materiální „narázníky“ proti skutečnému třídnímu boji, a který bylo vůbec možné vytvořit jen díky ohromné destrukci produktivních sil během druhé světové války – respektive díky porážení autentického proletářského revolučního hnutí mezi 1917–1921 – kterou kapitál završil svou tehdejší cyklickou krizí, do které se dostal na začátku 20. století, a po které mohlo dojít k výslednému ekonomickému růstu, extenzi produkce a reorganizaci celé kapitalistické výroby včetně způsobu jak je proletariát organizován v produkci a reprodukci kapitálu.

KRIZE PŘEDMĚSTÍ, KRIZE KAPITALISTICKÉ SPOLEČNOSTI

Právě díky „neutralitě“ za druhé světové války (jakoby mohla být nějaká národní buržoazie v této dějinné epoše skutečně neutrální; naopak každá buržoazie participuje na kapitalistické válce a samotný proces způsobuje formování států do velkých mocenských bloků), která mu dala jistý náskok před konkurencí díky klidu na rozvoj jeho průmyslu, a díky

výrazné pozici reformistických sil sociální demokracie s jejich ideologií a praxí sociálních „mantinelů“ bylo Švédsko destinací pro tzv. „ekonomické“ migranty (nová potřebná pracovní síla postupně dostávala z Norska, Německa, Itálie, Jugoslávie, Turecka...) a později i pro tzv. uprchlíky.

Ovšem už v šedesátých letech se projevil rozpor mezi celkovou produkcí společnosti a společenskými poměry. Zatímco ekonomika stále rostla, v pořadníku na přidělení bytu bylo zapsáno více než 100 000 lidí a čekání trvalo i deset let. Aby buržoazie vyřešila tento potencionální konflikt, tehdejší vláda se v roce 1965 ve svém Milionovém programu (Miljonprogrammet) zavázala do deseti let postavit milion nových cenově dostupných bytů.

Dnešní předměstí jsou právě výsledkem tehdejšího opatření k řešení bytové otázky. Vývoj těchto předměstí přibližně kopíruje trend ve Francii. Původně měly v kontextu poválečného vývoje naplňovat tzv. standard „střední třídy“. Kapitalistická urbanizace bere bytový problém proletářských mas jen jako otázku jak efektivně naložit s regenerací pracovní síly. Sídliště, předměstí, to jsou jen betonové králikárny či chatrče pro proletariát. Mizivá či žádná údržba těchto švédských sídlišť, neustálé zvětšování jejich populace a poslední tři dekády vývoje ekonomiky a z něj vyplývající nutná restrukturalizace společnosti v důsledku nastupujícího nového cyklu krize proměnily mnohá předměstí ve skutečná ghetta s explozivní tendencí. Mít totiž v dokladech napsané jako bydliště problematické předměstí, jako Biskopsgården u Gothenburgu či Husby u Stockholmu, znamená být občan druhé kategorie, znamená to malou šanci dostat práci mimo „gheto“ a ráznější policejní šikanu.

Na mnoha místech tedy urbanistické rozvržení kopíruje rozdělení třídní a národnostní či rasové. Příkladem je Stockholm, který je rozčleněn podle těchto rozdělení. Vnitřní město, oblast bohatších vrstev společnosti, se nachází kolem jezer a přilehlých parků. Satelitní města a předměstí jsou obydleny pracující třídou, jak rodilými Švédy, tak ale hlavně imigranty. Sama OECD (Organizace pro ekonomickou spolupráci a rozvoj) ve své zprávě upozorňuje, že Švédsko má ze všech jejích 34 členů nejrychlejší růst nerovnosti – tedy rozdíl mezi bohatstvím buržoazie a „středních vrstev“ a chudnutím proletariátu:

 Ve Švédsku rychlost růstu chudoby v roce 2010 (9 %) dosáhla více než dvojnásobku hodnoty z roku 1995 (4 %).“

Švédsko se neustále prezentuje jako bezchybný model společensko-ekonomické správy kapitalismu. Ve skutečnosti se však od 80. let (tj. od vyčerpání akumulacího cyklu v 70. letech) a hlavně v 90. letech (kdy jej postihla krize realitního trhu – nejhorší lokální ekonomická krize od 30. let), nutně uchýlilo, v linii se zájmy celosvětového kapitálu, ke stejným opatřením jako jiné evropské země. K opatřením, která pro proletariát znamenají ztrátu celé série „výhod“ a „záruk“. Prakticky se to manifestuje liberalizací trhu, tedy uvolněním zákonných opatření vztahujících se na politické podmínky nákupu a využívání námezdní práce, snižováním přetřásaného daňového zatížení, privatizací veřejných služeb a jejich postupným odbouráváním, tedy odklonem od poválečného koordinovaného modelu sociálnědemokratické správy kapitalismu. Vše s cílem zvýšit vykořisťování, zvětšit objem nadhodnoty extrahované z námezdní práce s cílem vylepšit konkurenceschopnost a ziskovost národního kapitálu.

Kapitál si svými „řešeními“ připravuje podmínky pro mnohem hlubší budoucí krizi, tedy potencionálně i budoucí sociální krizi, která by mohla vyústit v revoluční změnu. Jeden příklad za všechny: V roce 2001 změnila švédská buržoazie důchodový systém na model, kde si ekonomicky aktivní občan spoří na penzi na jakémisi virtuálním účtu. Výsledně by člověk v důchodu měl být placen ze „svých“ naspořených peněz částkou odvozenou od průměrné doby dožití s garancí minimálního důchodu. Tento systém, který je samozřejmě závislý na příjmech a tedy na společenském postavení, třídní příslušnosti, tedy pro proletariát

v lepším případě nabízí „průměrné“ důchody k poplacení nákladů nyní již pro ziskovost kapitálu přebytečného proletáře, v horším případě hlad, bídu, další společenské vyloučení a rychlejší smrt...

Oficiální údaje udávají, že během posledních dvou dekad došlo ve Švédsku k přibližně 300% nárůstu nezaměstnanosti. Výrazný skokový nárůst oproti předešlému roku se přitom odehrál v roce 2009. Nezaměstnanost mládeže (mezi 15–24 lety) se během posledních tří let pohybuje někde okolo 25 %. Samotná čísla jsou pravděpodobně zkreslená různými pseudo-zaměstnanými a jinými „triky“ – sociální práce, různé benefity, prodlužování studia.

Situace na předměstích je mnohem dramatictější. Nezaměstnanost mladých proletářů v periferních čtvrtích jako je Biskopsgården je přibližně 45 %. Průměrný příjem v Husby oproti Stockholmu je přibližně dvoutřetinový.

V případě Husby, se jeho 11 tisíc obyvatel, z nichž 85 % je „nešvédského původu“, nabrala společenská polarizace a gentrifikace jasnějších rysů. Husby je situováno vedle tzv. švédského Silicon Valley – Kista Science City – moderní IT čtvrti. Stockholmská radnice investovala do Kisty značné zdroje a tato čtvrt pomalu atakuje hranice Husby. V důsledku toho se rozjel speciální plán pro Husby, který zahrnoval demolici velkých bytových komplexů – již dnes jsou předměstí značně přeplněná!, privatizaci veřejných lázní, komunitního zdravotního centra a komunitního centra Husby Träff, stejně jako renovaci některých komplexů pro budoucí movitější nájemce, což zapříčinilo zvyšování nájmů. Samozřejmě, že buržoazie neopomene říci, že cílem je pozvednutí a rekompozice charakteru nynějšího předměstí. Ve skutečnosti vidíme vždy to stejné – velké nabýskané výlohy, betonové mrakodrapy a chudinské čtvrti, renovované ulice a domy a rozpadající se baráky určené pro proletariát. A všichni státní udržovatelé sociálního smíru vždy přispěchají se svými směšnými tvrzeními:

„Poučení vycházející z tohoto problému je, že je potřebná bytová politika, která zabrání bytovému vyloučení.“ (Eva Andersson, docentka Oboru lidské geografie na Stockholmské univerzitě)

V tomto kontextu nárůstu třídních rozporů kapitalistické společnosti, kdy je proletariát zbaven jakýkoliv zdrojů a jakýchkoli iluzí, je jediné řešení buržoazní nadvlády zpřísněný policejní dohled a tvrdá represe.

To je podoba „lidskosti“ ve společnosti zcela orientované na produkci a reprodukci kapitálu! Chiméra sociálního státu se rozplynula. Leč ne všichni jsou si toho vědomi. Ideologická dominance stále žíví, hlavně u mnoha starších a rodičů rebelujících mladých proletářů, fantazijní představu Švédska jako ráje pro pracující třídu.

KAPITÁL JE RASISTICKÝ ZE SVÉ PODSTATY

Stejnou fantazií o švédském edenu často žijí i imigranti, kteří do Švédska (a do Evropy obecně) přicházejí z Afriky, Asie, východní Evropy atd. Tváří v tvář relativně lepším životním podmínkám, než jaké zažívali doma, a každodenní realitě zápasu o přežití jsou pak často nuceni přijímat horší pracovní podmínky, než jaké by akceptovali „místní“, což buržoazie využívá jako precedens pro další tlak na snižování mezd a osekávání sociálních výhod.

Ač si dříve místní a zahraniční proletáři konkurovali na vzdálenosti tisíce kilometrů, se vznikem imigrační vlny a současným nárůstem nezaměstnanosti, oboje způsobeno turbulencemi globalizované ekonomiky, a dvě dekády postupující „deregulací“, si nyní tyto proletáři konkurují uvnitř stejných měst, pracovišť. V postupující krizi může proletariát očekávat pouze větší tlak na své životní a pracovní podmínky. Nárazová práce, nízké mzdy, nezaměstnanost a konkurence se jeví jako

každodenní realita! Roztříštěnost proletářů díky konkurenci působí eskalaci konfliktů mezi samotnými proletáři a vydírání ze strany buržoazie. To je materiální základ pro obviňování cizích proletářů z úbytku volných pracovních míst a snižování sociálních výdajů a pro nárůst nacionalismu a rasismu.

Je třeba mít na paměti, že kapitalistická společnost je v podstatě rasistická, ať už si jednotlivci myslí cokoli.

„Skutečnost, že kapitál nakupuje pracovní sílu jedné rasy levněji než pracovní sílu jiné, skutečnost, že podmínky vykořisťování a životní podmínky jedné části proletariátu jsou horší než u jiné části proletariátu je odrazem reality kapitálu, v níž při produkci lidské bytosti – coby námezdního otroka – na ní absolutně nezáleží jakožto na lidské bytosti, nýbrž záleží na množství do ní vložené společenské práce. Tato rasistická realita kapitálu určuje, že stejně jako je hodnota pracovní síly kvalifikovaného dělníka vyšší než hodnota pracovní síly dělníka obyčejného, tak i hodnota pracovní síly ‚domácího‘ dělníka je například vyšší než hodnota pracovní síly ‚přistěhovaleckého‘ dělníka (za předpokladu, že je v prvně jmenovaném obsaženo více integrační, socializační, nacionalizační a odborářské práce než v tom druhém).“ (Internacionalistická komunistická skupina: Teze programové orientace, teze 39a; náš vlastní překlad)

Nebo jinak, pokud kapitál vidí v očích hlad a strach, tak je pro něj jednodušší takového člověka vykořisťovat a vydírat, vnutit člověku, aby pracoval jako submisivní otrok, tak submisivní a bojácný, že nepozvedne svůj hlas. To přesně se děje, když je proletariát roztříštěn vzájemnou konkurencí, když je zbaven své organizace jako třídy, a tímto zbaven své strany.

V nedávné době zavedl švédský stát program. REVA, který má sloužit k potírání ilegální imigrace a narůstající politické radikality na předměstích. Policie, ozbrojená pěst státu, zavedla militarizaci předměstí, instalovala kamery a hlavně zřídila vnitřní hraniční kontroly mezi předměstími a centry velkoměst. Z důvodu této oficiální rasové profilace v akcích policie, začal být každý, kdo „nevypadal jako Švéd“ – *krýsa, coura, opice, negr*, jak často používají fízlovské svině – dotazován na doklady či se stal terčem protidrogové namátkové kontroly. Tyto akce vyvolaly na předměstích velkou vlnu protestů a přímých akcí po celé jaro, není s podivem, že je policie nenáviděná.

OHNĚ REVOLTY A JEJICH HASIČI

Kombinace destruktivních a sebedestruktivních efektů kapitalistického výrobního způsobu, jež Švédsko tak silně zažívá v posledních dekadách, a zbídačení proletářských mas, které se nejvíce projevuje na předměstích, to vše způsobuje, že není překvapením, že na předměstích raší semínka radikalizace, tedy semínka revoluce.

Samotné nepokoje, jejich praktické činy, bezprostředně vyprovokovala policejní brutalita či vražda. Stejně jako v Brixtonu v roce 1981 začaly nepokoje potom, co policie zastřelila matku hledaného syna. V roce 1992 v Los Angeles propukly velké nepokoje po zproštění viny čtyř policistů, kteří brutálně zbili Rodneyho Kinga. Pařížská předměstí v roce 2005 hořela v plamenech poté, co dva mladíci uhořeli v rozvodně elektřiny, když se skrývali před policií. Po zastřelení 15letého Alexandrose Grigoropoulou v centru Athén se řecká města zahálila do plamenů a kouře masivní revolty, která vlastně nikdy úplně neskončila a transformovala se do bojů proti sousledným úsporným opatřením řecké buržoazie. Rovněž Londýn v roce 2011 zachvátily nepokoje a rabování po protestech, kdy policie zastřelila 29letého černocho. A naposledy se další požáry proletářské revolty, jeden z mnoha na této planetě – samozřejmostí jsou každodenní násilné nepokoje v Indii, Číně, Bangladéši, Africe, a pokračující boje v Tunisku, Egyptě... – rozhořely v Turecku a v Brazílii.

Všechny ty nepokoje, vypálené ulice, znovupřivlastněné produkty, kterých byl proletariát zbaven, zraněné nebo zabitě fyzické svině či naši třídní bratři a sestry, dokazují, že uvnitř kapitalistické společnosti kvasí explozivní situace, kdy proletariát již nemůže dále snášet podmínky svého bytí – a tyto momenty se budou pod prohlubujícími se dopady kapitalistické krize objevovat častěji než kdy dříve.

Devatenáctý květen a další vražda policí a následné podivnosti ohledně mrtvého těla ve švédském Husby, to vše byla jen jiskra, která odpálila vůli k odplatě vůči policii, vůči této společnosti, instinktivní, spontánní násilí zrcadlící bestiální denní válku proti proletariátu – útok na policii, symbol denního útlaku, šikany a ponížení, útok na školy, jako instituce sociální poslušnosti, selekce, klasifikace a výrobce falešných snů dosažitelných skrze lepší vzdělání a větší adaptabilitu, útok na symboly ponižující mobility spojující zanedbaná předměstí a „lepší“ svět, pojízdnou neustále poslušně pendlující pracovní sílu – automobily, veřejnou dopravu, útok na všechny, kteří chtějí uhasit požár revolvy a navrátit vše do poklidné normality přežívání. Normality vražd na pracovišti označovaných jako pracovní úrazy, hladovění, chronických onemocnění z životních podmínek a stresu, prázdných vztahů, a samozřejmě pokračující policejní šikany, státních vražd na imigrantech a imperialistických válek.

Když následující den vzplály první automobily a rebelující proletáři přivrazení s kameny přivítali policii, následné sirény, kouř a další ohně přitáhly na náměstí davy zvědavých obyvatel. Policie posílena posilami zaútočila brutálně na dav – tedy i na ty, kteří byli pasivními diváky – obušky a se psy.

V následujících pěti dnech se rebelie rozšířila na další předměstí v okolí Stockholmu. Čtyři policejní stanice, školy a školky, byly atakovány kameny a zápalnými lahvemi. Bylo zapáleno okolo sta automobilů a policajti byli vítáni kamením.

Obnovit zákon a pořádek na sídlištích se vedle obvyklé buržoazní propagandy státu snažili i sociální pracovníci, osobnosti přistěhovaleckých komunit, komunitní aktivisti, tedy všichni udržovatelé sociálního smíru:

„Každý musí být zodpovědný za obnovení klidu. (...) Je důležité pamatovat si, že zapalování aut svých sousedů není příklad svobody slova, že je to chuligánství.“ (Fredrik Reinfeld, švédský premiér)

Podle novin někteří obyvatelé – učitelé, sociální asistenti, rodiče... – vytvořili noční hlídky, kdy měli přímý telefonní kontakt s policií, a udávali riotery.

Rovněž v kontextu nepokojů se odhalila rozporuplná či přesněji konformní pozice radikálně komunitních skupin jako Pantrarna nebo Megafonen, které bojují za zachování veřejných služeb, komunitních center nebo proti útokům developerů a tedy proti zvyšování nájemného. Hudsbyští Megafonen ve spojení s dalšími sociálními skupinami byli úspěšní v (dočasném) zastavení demoličních plánů a renovací bytů pro budoucí movité nájemce (samozřejmě s vystěhováním těch z řad nejchudšího proletariátu!) a zachování veřejných lázní. Místní komunitní centrum nebylo po okupaci místními zavřeno a je zatím v provozu.

Růst radikality různé úrovně existuje samozřejmě i mimo Stockholm, jako v Gothenburgu či Malmö. Mladí proletáři jsou hlavním motorem radikality, mluví o strukturálním rasismu, sociálních problémech, diskriminaci a často si radikálně prosazují své požadavky – okupace, narušování zasedání městských rad atp. Některé tyto skupiny jako Pantrarna jsou inspirovány americkými Černými pantery a organizují tak společenský a politický život v komunitách – komunitní centra, doučování, politické diskuse, bojová umění...

Avšak není překvapením, že skupiny jako Megafonen a Pantrarna, se připojily – i přes své jisté chápání podstaty nepokojů – k buržoazní mo-

bilizaci ukazování nepokojů jako spektaklu nihilismu, nesmyslného a slepého násilí:

„Je tragické, že je útočeno na veřejnou dopravu, záchranáře a policii. Je smutné, že auta hoří, že domovy a komerční budovy jsou zničeny. Sdílíme bezradě s každým, kdo je svědkem devastace našeho vlastního okolí... (...) Naléháme na každého v naší čtvrti, aby se organizoval za spravedlnost – potom auta nebudou hořet, nebudou létat kameny. Budeme rozvíjet naši práci proti policejnímu násilí, budeme pokračovat v rozvoji našich vzdělávacích programů, budeme pokračovat v budování naší komunity, starání se o naše okolí a ukážeme, že existuje cesta pro naši čtvrt.“ (Megafonen)

Nejedná se totiž o nic jiného, než o starý známý buržoazní socialismus, ten buržoazní socialismus, který byl popsán již před 165 lety a který by chtěl pouze odstranit sociální neudhy buržoazní společnosti. Stejně tak by si Megafonen a Pantrarna přáli tuto moderní společnost bez bojů a nebezpečí, s více vzděláním a morálky – které mohou sloužit jen buržoazním zájmům! Chtěli by změnu materiálních a ekonomických poměrů, ale stále za existence kapitálu a námezdní práce, a hlavně bez všech těch podvrtných a revolucionizujících živlů, tedy bez proletariátu, který ve svém bytí jako třídy nutně směřuje k politické profilaci, tj. k vědomému programovému vyhození do povětří celé staré společnosti revoluční cestou. Nebo jinak řečeno, jedná se o reformismus založený na graduálních a částečných změnách existujícího systému.

Nepokojů samozřejmě využily ke svému zviditelnění i nejrůznější krajně pravicové skupiny, a to jako vždy jako hasiči sociálních nepokojů a podpůrné skupiny státu, policie. Tyto skupiny na internetových fórech vyzývaly občany k akcím na zastavení bojů a ustavení domobran.

Následně se tyto svině sestávající z členů strany Švédové, Národní federace mládeže, Švédského hnutí odporu, fotbalových chuligánů a nácků, vydali na předměstí Stockholmu „dělat pořádek“. V Storvreten, kde nedocházelo k významným nepokojům, zaútočili na místní mládežníky, mezi útočníky byl i jeden politik městské rady v Nykvarns. V Tumbě, dle reportů samotných neonacistů na internetu, byla jejich akce jistěna a podpořena policií a část obyvatel na ni reagovala pozitivně.

OD JEDNOTLIVÝCH PLAMENŮ K POŽÁRU REVOLUCE (USTAVENÍ PROLETARIÁTU JAKO TŘÍDY)

Obecně tato vypuknutí násilí nemajetných, jejichž životní poměry se stále více zhoršují, dokazují tlak uvnitř kapitalistické společnosti. Proto právě za těchto situací, kde trpělivost proletariátu již není na programu dne, vidíme semínka revoluce. I v tomto hnutí objektivně vidíme negaci celé kapitalistické společnosti, považujeme je za hluboce proletářské.

At už si jednotliví účastníci myslí cokoliv. Jedná se o hnutí proletariátu, který odmítá svoji situaci.

Avšak tato pohroma erupce třídních vášní vyvolaná samotnou buržoazní společností a představa, že lůza vyhodí do povětří samotné základy tohoto světa, nahání strach všem umírněným a spořádaným reformátorům kapitalismu, kteří požadují více sociálních pracovníků, více komunitních center, více činitelů a vychovatelů sociálního smíru, tj. více sociálních policajtů, více dozorců nad skutečnou roztržkou s nynějším stavem věcí. Reformismus a represe jsou dvě stejné metody porážky proletariátu, jeho rozbití v *netřídou* složenou z jednotlivých dělníků roztržtých konkurencí a individuálními zájmy, tj. zbavených bojové třídní pospolitosti, politické organizace a tudíž perspektivy. Proto tedy tzv. sociální či reformistický stát bude vždy státem kapitálu proti proletariátu!

Na druhou stranu je třeba si být vědomi toho, že mnoho proletářů se nepoznalo v těchto nepokojích. Málokdo si povšiml spojitosti mezi útoky na policii a zapalováním kulis dusivých předměstí a svým vlastním třídním postavením. Jistě hlavními aktéry, jako v mnoha dalších nepokojích na předměstích poslední doby, byli mladíci. A ještě k tomu nešvédského původu!

Většina proletariátu tak pasivně přihlížela tomu, jak se stát snaží tyto revolty nacpat do mantinelů „přistěhovaleckých“ bouří – respektive do mantinelů problémů spojených se špatně integrovanými či přímo nepřizpůsobivými proletáři, gangsterských dobrodružství či aktivit radikálních muslimů.

Hlavní klíč buržoazie k jejímu vítězství a pokračujícímu životu v tomto kolabujícím světě bídy tkví v omezení veškerých revolt proletariátu na jeho jednotlivé složky, sektory, aby se vyhnula jejich rozšíření a propojení. Proto to protěžování témat úpadku integrace imigrantů, nebezpečí islamismu, rozehrávání spektaklu vlastenectví – spořádaného občanství, proto ty informace o utracených milionech, milionech na zamezení výbuchu této časované bomby proletářské revolty, vykreslování předměstí jako skutečného pekla, aby se tak ti proletáři, kterým se podařilo od tam uprchnout, mohli odlišit od té „lůzy“.

Ovšem všichni tito proletáři, kteří zcela pochopitelně reprodukují buržoazní propagandu, si neuvědomují, že rozšiřující se krize kapitalismu, větší vykořisťování a nezaměstnanost, i je samotné donutí pozvednout prapor odporu. Odporu, který bude víc než mírumilovné procesí s transparenty a jasnými „pozitivními“ požadavky, ke smůle všech ideologů „pravého“ třídního boje dělnické třídy, a na který bude čekat stejná policejní represe a útok všech orgánů státu jako na nynější proletářské riotery. Nedělejme si iluze, že by buržoazie nebyla stejně brutální proti Švédům žijícím mimo problémová předměstí, pokud by již nadále nebyli servilní.

To, že se tito proletáři nezajímají o tyto rebelie, nepodávají svým třídním bratrům a sestrám pomocnou ruku, a zavírají oči před represí, která propuká proti těm, co již submisivně neakceptují své životní podmínky, je obrovská slabina.

Ani pro mnohé proletáře, kteří je s pochopením sledovali zpovzdálí, neměly tyto nepokoje žádný cíl a perspektivu. Viděli v nich pouhý nihilismus a sebedestrukci. Všechna ty zapálená auta – ne ty nejlepší cíle útoku – vyprovokovala odsouzení, která mluvila o pracující třídě jako o majitelích aut, či o těch, kteří budou ještě více trpět při své cestě do práce ponižující veřejnou dopravou.

Ano, též si myslíme, že se tyto proletářské střety musí přetavit v otevřené třídní boje, kde účastníci nebudou jen pasivně reagovat na útoky kapitálu, ale budou se vědomě organizovat v cílených útocích na buržoazní stát, aby jej svrhli a nastolili svou násilnou a revoluční diktaturu lidských potřeb, která je nevyhnutelně nutná pro svržení politické moci buržoazie a okamžitou destrukci buržoazního státu a zrušení všech tříd včetně proletariátu samotného a ustavení beztřídní společnosti, skutečné lidské pospolitosti.

Přesto ale nejsme šokováni a rozhodně bychom nikdy nejednali jako hasiči *zabraňující destruktivnímu chování*. Nemyslíme si, že by se komunisté měli stavět proti těmto „excesům“, měli by naopak pro proletariát zaměřit lepší cíle. Na rozdíl od sociologicky či staticky definovaných tříd, pro nás třídy nejsou statickými fotografiemi, ale organicky jednájícími silami, které se v boji vůči zájmům ostatních tříd formují a ustavují svůj bytostný zájem, program.

Z tohoto důvodu není dělnická třída, či chcete-li proletariát, viděn jednoduše jako sociologická kategorie, na jejímž vykořisťování je postavena kapitalistická společnost, ničím jiným než jedinci, atomizovanými občany, sociologickými dělníky, producenty a reproducenty kapitálu, hmotou, jejíž jednotící podstatou je pouze to, že jsou lidskou masou určenou k vykořisťování kapitálem.

Nezajímá nás tedy takto staticky definovaná dělnická třída, ani nepředjímáme, že dělníci mají nějakou bytostnou mravní a etickou kvalitu jen proto, že jsou dělníci (nebo, že tuto kvalitu rozvinou v procesu ustavování se jako třídy, protože morálka a etika musí být v tomto procesu zničeny). Nebo že pouze díky jeho sociologické charakteristice se tento jednotlivý proletář vidí v bytí jiných proletářů nebo že jen toto definuje jeho revolučnost, která je nyní v hibernaci.

O třídě můžeme začít mluvit pouze, když se již nejedná o chladnou statickou fotografii, když již není tou rozdrobenou netřídou, ale naopak se dynamicky ustavuje v boji jako *organická síla*, když bere v úvahu svůj zájem, *program*, a tedy svůj *konflikt* s jinou třídou, jež zorganizovala své státní panství, síla, která tvoří *revoluční spojení* mezi sebou v dnešní společnosti – vykořisťovanou třídou – a budoucí revolucí dosaženým vyšším stupněm společenské organizace.

To je smyslem slavné Marxovi věty, že:

“ *Pracující třída je buď revoluční, nebo vůbec není. . .*“ (K. Marx v dopise Schweitzerovi, 1865),

ve které vyjadřuje, že buď proletariát skutečně jedná jako třída, tj. odhaluje své zájmy, svůj program, když se organizuje jako strana, nebo neexistuje jako třída.

Ovšem, co se nepokojů na švédských předměstích týče, je s podivem, nebo se tak alespoň zdá, že téměř nedošlo k rabování, tedy k přisvojování si části toho, co proletariát vyrobil a buržoazie mu odepírá. Pokud tomu tak je, je dost možné, že iluze mezitřídní komunity budované radikálními socdemáckými skupinami, skutečně zabránila bojujícím proletářům popřít třídní dominanci nad produkty práce. Je tedy

i dost možné, že se na vědomé úrovni jednotlivých proletářů, může jednat o zoufalý výkřik vůči společnosti, jak upozornit na své postavení, jak dále nebyť neviditelný. Těžko říct, informaci je poskovnu.

Tak či tak, plameny revolty se zdají být nyní prozatím uhašeny. Revolta se neprosadila mimo předměstí, nepostavila jasně do svého čela tezi o nutnosti útoku na celou buržoazní společnost, pod kterou již proletariát nemůže dále dýchat.

Kapitalistická společnost nemůže nalézt žádné řešení svých vnitřních rozporů kromě brutální represe či nové války, ve které znovu zmasakruje miliony proletářů, aby pak znovu získala čas před další krizí svého výrobního způsobu. Tyto nepokoje, tato hnutí se dříve či později – a nyní s celosvětovou krizí kapitalistické ekonomiky jsme si jisti, že to nebude dlouho trvat, respektive že už dnes plameny další revolty pohlcují další města – vrátí s novou energií.

Právě proto se nenechme zmást limity a slabiny těchto bojů ve Švédsku: izolace nejbojovnějších částí proletariátu, jejich omezení na předměstí, které lze snadno vojensky ovládnout protipovstaleckými silami, lhostejnost mnoha dělníků vůči radikálům, či jejich přímá kolaborace s naším třídním nepřítelem, jejich udavačství.

Zesilme a upevněme ducha a energii nynější revolty tím, že ukážeme, jak souvisí s mnohem většími a jasnějšími třídními hnutími na celém světě a tím, že budeme tuto spojitost dále rozvíjet: například hnutí v Turecku, Brazílii, Egyptě..., kde se naši třídní bratři a sestry postavili vůči několika klíčovými sektorům státu, a která otřásla všemi vrstvami a strukturami společnosti (armáda, vzdělání, práce, náboženství, sport atd.). Takto můžeme opět stvrdit to, že konfrontován s dynamikou a růstem společenských hnutí, se zjednodušením, zjitřením třídních protikladů na celém světě, se strach začíná přesouvat na druhou (jejich) stranu...

Rozvíjme naši vlastní organizaci uvnitř naší třídy, organizujme nejradikálnější elementy, které jsou produkty jak neformálních tak i formálních struktur bojujících proletářů, ty, kteří projevují svou kritiku k limitům hnutí.

Otevřená vědomá revoluční perspektiva se mechanicky nerodí z každého boje. Budujme stále revoluční struktury, které vytvoří spojení mezi jednotlivými boji, poučeními z nich, a které budou v dalším kole fungovat jako nástroje pro přetavení spontánních izolovaných bojů do sjednoceného revolučního boje proletariátu, který nebude ani politický, ani ekonomický, ale bude totální revolucí, univerzální emancipací lidstva – komunismem.

„Komunistická revoluce je nejradikálnějším rozchodem s tradičními vlastnickými vztahy; není divu, že v průběhu jejího rozvoje se nejradikálněji účtuje s tradičními idejemi.“ (K. Marx, B. Engels: Manifest komunistické strany, 1848)

**Jestli je toto lůza,
tak k ní patříme i my!**

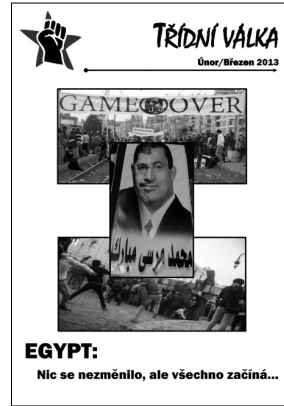
**Připravte se na další kolo!
Ať žije komunismus!**

TŘIDNÍ VÁLKA, SRPEN 2013

Tento bulletin publikujeme zároveň ve třech jazycích: angličtině, češtině a francouzštině, a to nikoli proto, že bychom disponovali tak dobrými překladateli, nýbrž v zájmu internacionalismu, a také proto, že se jedná o výsledek společné aktivity soudruhů, kteří těmito jazyky mluví.

EGYPT: Nic se nezměnilo, ale všechno začíná...

Únor/Březen 2013,
A4 8 stran

V tomto krátkém textu věnovaném bojům, jež právě probíhají v Egyptě, chceme zdůraznit důležité potvrzení staletého zápasu naší třídy s tyranii hodnoty, boje proti vykořisťování. Naším cílem přirozeně není analyzovat dané události pouze proto, abychom jim porozuměli, ale spíše proto, abychom je přetvořili, abychom otřásl historickou každodenností našeho bídneho a tísnivého života proletářů, abychom definitivně vymazali kapitalistický sociální vztah ze zemského porvruhu.

Nehodláme dlouze popisovat hrůzy této společnosti smrti a utrpení, a samozřejmě nechceme uzavřít sami sebe v roli pasivních pozorovatelů a akademických chytráků. Nezajímá nás ani biologie kapitálu a nemáme v úmyslu jej popisovat objektivním způsobem. Právě naopak, naši ambicí je se přímo účastnit jeho konečného zničení a být součástí hnutí, které mu vystavuje úmrtní oznámení... A to znamená pevně stát v srdci událostí, které se nám odehrávají před očima, být jejich odhodlanou částí jako aktivní a rozhodná síla...

Kontakt:

★ **Web:**
autistici.org/tridnivalka
★ **Email:**
tridnivalka@yahoo.com

Pryč s tyranou a zrádci všemi!

**Příspěvek ke
komunistické kritice
proletářského hnutí
v Českých zemích
rakousko-uherské
monarchie 1914-1918**

Jaro 2008,
brožura A4, 36 stran

TŘIDNÍ VÁLKA

Třídní válka, #1

**PROSINEC 2008:
Proletářská vzpoura
v Řecku a další možné
perspektivy třídní
autonomie**

Léto 2009,
revue A4, 56 stran

**Všechny materiály jsou
k dispozici ve formátu PDF na:
autistici.org/tridnivalka**

Naše materiály najdete:

★ Salé, Orebtská 14, Praha
★ Ateneo, Vítězslava Nezvala
2815/41, Most
★ Pelech, Čápkova 48, Brno
noví distributoři jsou vítáni

TŘÍDNÍ VÁLKA – PROGRAMOVÉ POZICE

Tahle společnost nám nabízí jen boj o holé přežití, kde nejsme nic víc než pracovní síla a spotřebitelé. Jen se to celé balí do krásných řečí o hodnotách slušného občana a potřebách vlasti a ekonomiky, do módních trendů a bezduchých životních stylů, které na nás dennodenně chrlí média, politici, vědci, celebrity... Jsou snad značkové hadry, nové mobily a plazmové televize, auta na leasing a bydlení na hypotéku, páteční mejdany, televizní show a rodinné idylky v nákupních střediscích dostatečnou náhražkou za opravdu lidský život? Je tohle vše, po čem skutečně toužíme a co reálně potřebujeme?

1. PRO NÁS NE!

Nemáme žádné velké majetky a podniky, které by na nás vydělávaly, a tak musíme chodit do práce. Prodáváme svůj čas a energii, svoji pracovní sílu, třídě buržoazii, která vlastní výrobní prostředky. Svoji práci směňujeme za mzdu, za kterou můžeme nakoupit to, co potřebujeme k přežití a co jinde vyrobili stejní pracující lidé, jako jsme my. Ať si vyděláme, kolik chceme, jakmile výplatu utratíme, musíme nakusat zase zpátky do práce. Naše práce uvádí do chodu celou společnost a ekonomiku: továrny, supermarkety, kanceláře, nemocnice, stavby... Jsme třída proletářů, a proto se bouříme!

2. PROTI NÁMEZDNÍ PRÁCI

Práce je nám odcizená, protože doba, po kterou pracujeme, nám nepatří, není zcela naší součástí – je především prostředkem jak se dostat k penězům. Protože svoji práci prodáváme jako zboží jednotlivým šéfům i buržoazii jako celku, jsou to oni, kdo ji kontroluje, komu náleží a kdo z ní má skutečný prospěch. My jen musíme pracovat tak dlouho a tak rychle, jak se po nás chce. Bojujeme tedy proti námezdní práci, která je základem našeho vykořisťování a celého kapitalistického systému.

3. PROTI VOLNOČASOVÉ TOVÁRNĚ

Nepracujeme, abychom bezprostředně uspokojili své potřeby nebo potřeby celého lidstva. Životní potřeby nám zprostředkovávají mzdy – peníze, protože odcizené jsou nám i produkty naší práce, které patří buržoazii. Odcizená je nám celá společnost: vztahy, na nichž stojí, její struktury, instituce, bohatství i vědění. Diktatura kapitálu tak panuje i mimo práci. Volno, na které se těšíme, je její součástí. Je to kapitál a ne my, kdo určuje, jak jíme, milujeme, bydlíme, cestujeme, bavíme se... Proto bojujeme proti kapitalistickým společenským vztahům jako celku, který nás uzavírá do obrovské továrny, kde jsme jako dojně krávy v každém okamžiku našich životů.

4. PROTI KAPITALISMU

Naše práce je zboží jako žádné jiné: jediné má schopnost vytvářet hodnotu novou a větší, než je jeho vlastní. Šéfové nás všechny vykořisťují, neboť nám platí jen za naši pracovní sílu a všechno, co jsme vyrobili navíc, je jejich nadhodnota a zisk. Zisk se reinvestuje do výrobních prostředků, do produkce nového kapitálu, což je všechen majetek, který buržoazii kontrolují, vlastní a prodávají. Kapitál je naše mrtvá práce vtělená do věcí. Je to náš čas a energie, které jsme zabili v práci, ne proto abychom uspokojili lidské potřeby, ale proto abychom vytvářeli komodity. Jediným cílem kapitalistického výrobního způsobu je mít zisk a rozmnožovat kapitál. Lidské potřeby jsou zcela druhořadé a výroba je „uspokojuje“ jen do té míry a takovým způsobem, které slouží expanzi kapitálu. Proto byl i Sovětský Svaz a jeho satelity kapitalistický, proto je v současnosti stále kapitalismus v Severní Koreji, Číně nebo na Kubě. Kde je námezdní práce je nevyhnutelně i kapitál a nic na tom nezmění ani háv „marxistické“ ideologie, reorganizace buržoazie skrze politickou stranu a stát a její snahy (bez trvalé šance na úspěch) deformovat kapitalistické zákonitosti trhu, konkurence a hodnoty.

5. PROTI DEMOKRACII, STÁTU A BURŽOAZNÍ POLITICE

Demokracie je vlastní podstatou kapitalistické společnosti a nikoli jen jednou její politickou formou. Atomizování občané, kteří dosahují umělé jednoty skrze separovanou sféru národní politiky, jsou společnou charakteristikou parlamentních, stalinistických, fašistických nebo třeba islamistických států. Ty jsou organizacemi buržoazie jako třídy, které vyrůstají ze společenských vztahů třídní společnosti. Proto je revoluční boj proletariátu protidemokratický a protistátní a nemá co do činění s buržoazní politikou, politickými stranami (ať jsou levicové nebo pravice, parlamentní nebo mimoparlamentní, legální nebo zakázané), volbami a politickými převraty.

6. PROTI ODBORŮM A LEVIČÁCTVÍ

Třídní odbory (v opozici ke „stávkokazeckým“ odborům přímo zakládaným buržoazií) již dávno nejsou organizacemi dělnické třídy. Staly se součástí kapitalistického státu, institucí pro organizovaný prodej pracovní síly a udržování sociálního smíru. Jako takové musí být zničeny a nikoli reformovány. Slabiny a porážky hnutí naší třídy daly a dávají vzniknout mnoha proudům levičáctví, které hrají úlohu historické sociální demokracie. V časech revoluce vždy představovaly poslední útočiště a pevnost kapitálu, protože neusilují o zničení kapitalismu, ale o jeho radikální reformu. Proto komunističtí proletáři bojují proti všem podobám takového levičáctví: stalinismu, trockismu, maoismu, mnohým variantám anarchismu, antiglobalismu, protiimperialistickým hnutím „třetího světa“...

7. PROTI JEDNOTNÝM FRONTÁM

Jsme proti všem jednotným frontám s „pokrokovými“ politickými frakcemi buržoazie a proti všem kontrarevolučním ideologiím, které kolem těchto front vznikají: antifašismu nebo třeba národní osvobození... Všechny vedou k obrané jedné podoby kapitalistické diktatury proti druhé, „menšího zla“ proti „většímu“, tj. k zachování kapitalistické diktatury coby celosvětové totality. Vedou k boji za kapitalismus s „lidskou tvářičkou“, ale vždy podřívají revoluční

proletariát a vedou k jeho porážce. Pouze přímá třídní akce může vzdorovat destruktivní konkurenci mezi proletáři, jež je podporována rasismem, fašismem a nacionalismem. Pouze komunistická revoluce je alternativou vůči všem podobám kapitalismu.

8. PROTI ÚTLAKU, NACIONALISMU A VÁLCE

Všechny formy útlatku starší než kapitalismus sám – třeba na základě pohlaví, sexuální orientace, etnické nebo náboženské příslušnosti – nebyly zrušeny, ale staly se součástí kapitalistického vykořisťování a dělby práce. Žádná podoba útlatku neexistuje vně kapitalistických společenských vztahů a může být odstraněna pouze spolu s nimi v procesu komunistické revoluce. Ideologie, které nám, proletářům, podsouvají pozitivní identitu pracujícího, ženy, domorodce, cizince, „privilegovaného“, či „vyloučeného“ slouží k tomu, abychom se v konečném důsledku vnitřně ztotožňovali s kapitalistickým systémem. Pouze bojová dynamika proletariátu představuje proces negace všech těchto identit poslušných občanů. Proto se proti nim proletariát staví stejně, jako se staví proti národu, vlasti a nacionalismu. Proti „sociálnímu míru“ v národních státech i válce mezi nimi prosazujeme třídní válku proti naší vlastní buržoazii, tedy revoluční defetismus.

9. ZA PROLETÁŘSKÉ SPOLČOVÁNÍ SE

I přes své meze dnes skutečné boje proletariátu obsahují semínka komunismu, tj. hnutí za zničení současného stavu věcí. Dnes tedy podporujeme třídní boje a vytváříme proletářských buněk, kroužků a sítí na podvrtném základě – tedy boj a sdružování se mimo odbory, politické strany a ostatní struktury buržoazního státu a proti nim. Právě z bojů tohoto druhu se rodí masové proletářské hnutí, které se dá na cestu propojení proletariátu – vykořisťované třídy v současné společnosti – s příštím stavem věcí.

10. ZA KOMUNISTICKOU REVOLUCI

Jen v procesu dynamiky revolučního proletariátu dojde ke změně poměru sil mezi proletariátem a buržoazií. Pouze tak se otevře prostor pro kvalitativní skok v třídním uvědomění, dláždící cestu pro násilné svržení vládnoucí třídy a rozhodující rozřešení třídních protikladů. Ale pouze pokud proletářské hnutí bezprostředně, prakticky a vědomě nastoupí cestu směrem ke skutečné lidské pospolitosti dosažené prostřednictvím revoluce. Aby revoluce nezemřela, musí rozhodně čelit kontrarevoluci, jež okamžitě zneužívá slabiny uvnitř naší třídy proti nám.

11. ZA DIKTATURU PROLETARIÁTU

Proces bojové dynamiky revolučního proletariátu směrem k násilným povstáním a třídní revoluci nastoluje pro stále větší množství proletářů vědomou volbu mezi komunismem a kapitalistickým barbarstvím: vykořisťováním, krizí, válkami, ekologickou katastrofou. Čím jasnější se tato volba stává, tím více je proletariát schopen uskutečňovat v revoluci svoji společenskou diktaturu proti námezdní práci, hodnotě, penězům, státu. To znamená celosvětovou diktaturu lidských potřeb proti kapitálu a revoluční teror proti buržoazním silám.

Diktatura proletariátu znamená zrušení panujících společenských vztahů: odstranění námezdní práce, rušení zbytečných profesí a výrob, odstranění směnných vztahů ze všech aspektů našich životů, zrušení ekonomiky a produkce pro zisk a podřízení všech výrobních sil lidským potřebám a potřebám světové revoluce, zánik rozdílu mezi prací a volnem, městem a venkovem a všech dalších separací, násilné zničení státu a jeho nahrazení orgány revoluční sebeorganizace proletariátu, toto všechno se s triumfem revoluce mění v globální lidskou pospolitost. Skrze tento historický revoluční proces proletariát (jakožto poslední existující třída) ruší sám sebe a celou třídní společnost a plně rozvíjí celosvětovou lidskou komunitu.

12. O REVOLUČNÍ ORGANIZACI

Revoluční organizace vyrůstá a nabývá konkrétních forem přímo z třídního boje, neboť proletariát je k tomu historicky nucen. Revoluční organizace svoji bojovou aktivitou vytváří podmínky pro centralizaci revolučních elementů, které jsou v dobách nepříznivého poměru sil nepočtené a bezvýznamné, a nejevdomělejších a neradikálnějších složek proletariátu. Revoluční organizace není ani předobrazem budoucí organizace společnosti, ani rigidní a věčnou strukturou. Pouze hraje zásadní úlohu v procesu historické centralizace revoluční dynamiky, jenž se materializuje jako strana proletariátu, tj. komunistická strana. Co tuto stranu odlišuje od různých samozvaných předvojů, je to, že nemá žádný jiný program než její třída coby historický subjekt a proto je centralizací tohoto programu, představuje směřování revolučního boje celé třídy.

13. CO DĚLAT?

Prohlubovat, hájit a propagovat historický program proletariátu za svržení vládnoucí třídy prostřednictvím povstání s cílem zažehnutí revoluce za odstranění třídní společnosti. Na základě poučení z minulých a současných bojů proletariátu vyjasňovat obsah revolučního přerodu společnosti, komunistické revoluce. Propagandou, agitací a aktivním zapojením zviditelňovat, podporovat a pobízet všechny tendence v dnešních bojích, které mohou napomoci k rozvoji revolučního vědomí a bojovného ducha v naší třídě, ke vzniku radikálních proletářských sdružení. Odhalovat a kriticky pojmenovávat překážky, ať už ideologické nebo praktické, v dnešních třídních hnutích, jež blokují cestu ke vzniku otevřené třídní konfrontace, tj. otevřeného revolučního konfliktu mezi třídami. Centralizovat militantní proletáře, kteří se snaží organizovat na základě revolučního programu a vytvářet efektivní bojovou strukturu pro komunistické militanty. Z úrodné půdy sociálních protikladů a dynamiky třídního boje efektivně prosazovat, podněcovat, organizovat a koordinovat uskutečnění budoucího násilného povstání coby rozhodujícího momentu v celé nadcházející komunistické revoluci.